

Arrest

nr. 157 785 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VAN DOREN loco advocaat C. DRIESEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op X in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe in Libanon en u hebt daar ook steeds gewoond, in de Saffura-wijk, tot uw vertrek uit Libanon. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. U hebt dertien broers en zussen. Uw broer Muhammad woont in Denemarken, uw zus Hanna in Duitsland en uw broer X (o.v.: X; CG X) woont in België. Net voor uw vertrek woonde u samen met uw beide ouders en vier broers en zussen. Uw vader overleed echter drie jaar geleden en uw moeder vorig jaar. Beiden stierven van natuurlijke oorzaken. Jullie huis werd verkocht om de behandeling van uw moeder te

betalen. De twee laatste broers die nog bij uw ouders woonden, verblijven nu bij twee van uw zussen. Verder hebt u een tante aan vaders kant in het kamp en drie tantes en vier broers aan moeders kant buiten het kamp.

U ging tot uw veertien jaar naar school. Vervolgens ging u als kapper aan de slag in iemands kapperszaak in de Sufsaf-wijk en u deed dit tot aan uw vertrek. De Sufsaf-wijk lag onder controle van de islamistische partij Usbat al-Ansar. Op een dag rond het midden van 2008 ontstond daar een vuurgevecht tussen aanhangers van Usbat al-Ansar en aanhangers van Fatah. Aan beide zijden vielen veel slachtoffers. Op dat moment zat een lid van Fatah net in uw kappersstoel. Een man van Usbat al-Ansar kwam de kapperszaak binnen om uw klant te elimineren. U kwam echter tussen en sloeg de aanvaller met een stok buiten bewustzijn. U ging het wapen van de aanvaller, een pistool, gaan afgeven in het kantoor van Fatah. U keerde nooit meer naar die wijk terug aangezien Usbat al-Ansar daar heerste.

Diezelfde dag kwamen twee onbekende mannen met uw moeder spreken. Ze hadden gehoord dat Usbat al-Ansar dat pistool terug wilde, anders zouden ze u vermoorden. De volgende dag keerde u terug naar het kantoor van Fatah en u vroeg het pistool. Zij weigerden u echter het pistool terug te geven en ze zeiden dat het u trouwens toch niet zou helpen want Usbat al-Ansar zou u sowieso vermoorden. Wel bood Fatah aan u te beschermen. Een of twee maanden lang ging er telkens een gewapende man van Fatah mee als u naar buiten ging. Later stopte Fatah hiermee, maar dan ging telkens iemand van uw familie met u mee. Rond februari 2010, toen u met uw broer op de markt liep, werd u ineens belaagd door twee mannen van Usbat al-Ansar. Zij probeerden u een steeg in te trekken, maar u en uw broer werkten tegen en riepen luid. Een van uw belagers stak u in de arm met een gebroken fles. Toen mensen op het geroep afkwamen vluchtten de twee mannen weg. Dit was uw laatste aanraking met Usbat al-Ansar. Na dit incident besloot u te vertrekken.

Eind april, begin mei 2010 verliet u Libanon. U werd over land gesmokkeld doorheen Syrië, Turkije en een reeks andere landen en kwam op 7 mei 2010 aan in België. Op 10 mei 2010 vroeg u asiel aan. De reis kostte USD 7500. Dit werd voorgeschieden door uw ooms aan moeders kant. Uw moeder betaalde een deel van dit geld terug voor zij stierf. De rest scholden uw ooms kwijt.

Na uw vertrek hield u contact met uw familie. Sinds het overlijden van uw moeder echter veel minder dan voordien. Vooral met uw jongste broer houdt u contact. Voor het overlijden van uw ouders werden zij nog lastig gevallen door uw belagers. Na hun overlijden hoorde u dat een van uw neven met een mes werd aangevallen. U weet niet wie daar achter zat.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: een overlijdensakte van uw vader en moeder, uw Libanese vluchtelingenkaart, Libanees attest van inschrijving als vluchteling, een attest van de PLO waarin uw problemen staan geattesteerd, een identiteitsbevestiging van de burgemeester van Sidon, de UNRWAreregistratiekaart van uw familie en uw geboorteakte.

Op 30 juni 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 januari 2015 werd deze beslissing door het Commissariaat-generaal ingetrokken.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 28/04/2014, p. 2, 3, 6, 11). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht. Doorheen uw gehoor op het CGVS kwamen namelijk vier vreemde punten naar boven die, tezamen, de geloofwaardigheid van de door u verhaalde problemen ondergraven.

Ten eerste is er het feit dat u het pistool van de Usbat al-Ansar-militant volgend op het incident onverwijd naar Fatah bracht (zie CGVS, p. 9, 11, 12, 14). Dit is vreemd omdat u duidelijk aangaf dat u helemaal niet politiek was geaffilieerd en uw familie evenmin (zie CGVS, p. 7, 14). Nochtans koos u door dat wapen bij Fatah in te leveren duidelijk zijde in het conflict. Dan dringt de vraag zich op waarom u die opvallende keuze maakte. U had geen voorgaande band met Fatah (zie CGVS, p. 7, 14) en uw voorkeur voor Fatah of uw afkeur voor de islamisten is blijkbaar niet zodanig sterk geworteld in uw overtuiging, want toen u hoorde van de bedreiging van Usbat al-Ansar was u van plan om het wapen op te vragen bij Fatah om het terug aan Usbat te bezorgen (zie CGVS, p. 9, 13, 14). Geconfronteerd met deze kwestie antwoordde u dat Fatah jullie beschermde (zie CGVS, p. 14). Dit kan echter niet helemaal overtuigen. Als het zo evident was dat Fatah u beschermde, dan was het toch niet nodig hen het wapen te gaan bezorgen, u had immers al een van hun leden het leven gered. Als hun bescherming daarentegen voorwaardelijk was, dan kon het helpen als u hen het wapen gaf. Indien u bescherming van Fatah echter zou moeten 'verdienen', gaat de stelling dat zij jullie beschermen niet meer vanzelfsprekend op en wordt het een stuk minder logisch dat u zo duidelijk zijde zou kiezen door het wapen van Usbat al-Ansar aan Fatah te gaan geven. Er lijkt immers toch een alternatief te zijn geweest: u had het wapen kunnen laten liggen. Gegeven de omstandigheden zou dit trouwens een heel normale keuze zijn geweest. Buiten uw raam was immers een vuurgevecht aan de gang (zie CGVS, p. 16-17). Men zou denken dat u zich zo snel mogelijk uit de voeten maakte, zonder eerst te redeneren wat u met het pistool zou doen. Indien u het wapen had laten liggen dan blijft natuurlijk het feit dat u de aanhanger van Usbat al-Ansar had geslagen. Maar doorheen uw relaas bleek duidelijk dat het bewuste pistool voor Usbat al-Ansar cruciaal was (zie CGVS, p. 9, 13, 14, 17). Dat u die man verwondde werd niet meer vermeld.

Ten tweede is er het incident waarbij u aan de arm gewond geraakte. De vraag die hier rijst is wat ze precies met deze aanval op u wilden bereiken. U herhaalde verscheidene keren doorheen uw gehoor dat ze u zouden vermoorden (zie CGVS, p. 9, 10, 14, 17), maar uit de manier waarop men u belaagde blijkt duidelijk dat het plan niet was u te vermoorden. Blijkbaar hadden ze een wapen bij (zie CGVS, p. 17), maar toch gebruikten ze een gebroken fles tegen u en niet hun wapen (zie CGVS, p. 16). Hiermee geconfronteerd zei u dat ze u in eerste instantie wilden bang maken en als u dan nog het bewuste pistool niet zou teruggeven, dan zouden ze u vermoorden (zie CGVS, p. 17). Het is echter opmerkelijk dat ze op dat moment nog van mening zouden zijn dat ze het wapen zouden kunnen recupereren door u angst aan te jagen. U ging immers al zo'n anderhalf jaar voor de veiligheid niet meer alleen naar buiten (zie CGVS, p. 9, 14, 15). Dat u het gevaar al serieus nam moet dus wel duidelijk zijn geweest. Als het de bedoeling was u bang te maken had u ontvoeren meer effect gehad en bovendien hadden ze dan een drukkingsmiddel om toch nog het wapen terug te krijgen. U verklaarde dat ze u initieel ook inderdaad probeerden te ontvoeren voor ze u met de fles verwondden, maar u kon zich daar, samen met uw broer, tegen verzetten (zie CGVS, p. 16). Als ze inderdaad een wapen bij hadden, zou men wel denken dat ze dat hadden kunnen gebruiken om u en uw broer in bedwang te houden en u toch mee te nemen.

Ten derde dient men zich af te vragen hoe aannemelijk het is dat de kwestie van dit pistool zodanig belang zou hebben in de ogen van Usbat al-Ansar. Het handelen van Usbat al-Ansar is hier immers vreemd te noemen. Dat ze anderhalf jaar na de feiten nog stappen tegen u gaan ondernemen (zie CGVS, p. 9), duidt aan dat ze wel heel standvastig zijn om hun pistool terug te krijgen. Anderzijds valt het dan weer op dat u op de dag van het vuurgevecht bericht kreeg dat u gevaar loopt als u het wapen niet teruggeeft (zie CGVS, p. 9), en vervolgens niets meer tot het incident met de fles zo'n anderhalf jaar later (zie CGVS, p. 10). Dat ze de zaak zo lang zouden laten rusten, lijkt er dan weer op te duiden dat het eigenlijk niet zo belangrijk is. Anders hadden ze gedurende al die tijd toch manieren gevonden om u meer onder druk te zetten zoals een dreigbrief, een dreigtelefoon of iemand van uw familie bedreigen. Op zich zou het ook niet onmogelijk zijn dat ze de kwestie gewoon zouden laten om verdere complicaties te vermijden. Het ging immers om een gewoon pistool, niet het meest gesofisticeerde of kostbare wapen (zie CGVS, p. 12). Hiermee geconfronteerd zei u dat het Usbat al-Ansar in feite niet zo zeer om het wapen te doen was, maar dat ze een excuus zochten om het gevecht met Fatah aan te gaan (zie CGVS, p. 17). Dit is echter niet dienstig, want deze theorie is problematisch op verscheidene punten. Indien ze werkelijk enkel en alleen aanstuurden op conflict, wat hield hen tegen? Er is toch geen reden waarom ze u zouden nodig hebben om gevechten op te starten. Als ze anderzijds op zoek waren naar een 'rechtvaardige' reden om een conflict te starten, gaan ze die niet creëren door een, in de ogen van de gemeenschap, neutraal en ongewapend individu te bedreigen of om te brengen. Bovendien strookt deze opvatting niet met wat u zei over het incident met de fles, want toen zei u dat ze u bang

maakten opdat u toch het pistool zou geven (zie CGVS, p. 17), wat er dus op duidt dat het hen toch om het pistool zou te doen zijn.

Het laatste en grootste probleem in uw relaas is echter dat het initiële vuurgevecht heel weinig aannemelijk is. U beschreef immers hoe de kapperszaak waar u werkte in een wijk lag die door Usbat al-Ansar werd gecontroleerd (zie CGVS, p. 7, 13) en in de straat van de kapperszaak woonden ook leden van Usbat al-Ansar (zie CGVS, p. 12). U voegde toe dat Usbat al-Ansar eigenlijk sterker is dan Fatah, dat ze geen genade hebben en dat ze op hun vijanden - in de context van uw relaas is dat Fatah - schieten (zie CGVS, p. 12). In die straat hadden trouwens al vaak vuurgevechten plaats gehad tussen Fatah en islamisten (zie CGVS, p. 12-13). Als die wijk, en specifiek die straat, zo'n bolwerk was van Usbat al-Ansar, waarom koos die Fatah-aanhanger er dan voor daar zijn haar te laten knippen? Dit wordt des te vreemder wanneer in acht wordt genomen dat hij als Fatah-aanhanger bekend was bij de militanten van Usbat al-Ansar. Toen het vuurgevecht die bewuste dag begon wilde de strijder van Usbat al-Ansar hem immers doden, hoewel de man in de kappersstoel zat en niet gewapend was. Het is dus niet vanwege zijn acties tijdens dat vuurgevecht dat de strijder van Usbat al-Ansar hem wilde doden, maar omdat de man blijkbaar bekend stond als een Fatah-militant. Men kan veronderstellen dat hij zich er van bewust was dat hij zo bij Usbat al-Ansar bekend stond.

Dat de man van Fatah nog in de kappersstoel zat toen de strijder van Usbat al-Ansar hem wilde doden is op zich ook een heel bevreemdend punt. Het ging blijkbaar om een grote schietpartij want er vielen ook veel slachtoffers (zie CGVS, p. 8-9). Er werd geschoten op straat en de kapperszaak waar u werkte lag aan die straat op de begane grond, anders zou de strijder van Usbat al-Ansar de man van Fatah niet hebben kunnen zien in het voorbijgaan (zie CGVS, p. 12). De zaak had ook ramen die op die straat uitkeken (zie CGVS, p. 16, 17). Uit uw verklaringen bleek dat het vuurgevecht op straat aan de gang was toen de man van Usbat al-Ansar in uw winkel kwam en daar de man van Fatah in de kappersstoel aantrof (zie CGVS, p. 12, 17). Het is echter quasi onbegrijpelijk dat de bewuste Fatah-aanhanger op dat moment nog in die stoel zou zitten. Wanneer er intensief (zie CGVS, p. 8-9) geschoten wordt op straat is het toch de menselijke natuur om onmiddellijk dekking te zoeken of heel voorzichtig aan het raam gaan kijken wat er aan de hand is. Dit wanneer men niets met het conflict te maken heeft. Iemand die zich daarentegen ongewapend in een vijandige wijk bevindt en kan vermoeden dat hij zelf een potentieel doelwit vormt, zoals hierboven werd geargumenteed, zal toch zo snel mogelijk vluchten. Dat hij in de kappersstoel zou blijven zitten is in ieder geval niet geloofwaardig. Hiermee geconfronteerd zei u dat het vuurgevecht nog maar twee minuten bezig was (zie CGVS, p. 17). Dit verandert echter niets aan bovenstaande bezwaren bij uw verklaringen. Nabije schoten, en daarbij ongetwijfeld de geluiden van paniek, zijn immers angstaanjagend genoeg om iedereen in de buurt binnen enkele seconden te doen reageren. Het kan uiteraard niet de bedoeling zijn uw relaas te beoordelen op basis van gedetailleerde uitspraken over de situering in de tijd van iets dat jaren geleden gebeurde. Andere verklaringen wijzen er echter eveneens op dat het vuurgevecht aan de gang was terwijl de Fatah-aanhanger in de stoel bleef zitten. Zo zei u, gevraagd naar of de Usbat-militant eerder aan het begin of eerder aan het einde van het twee uur durende vuurgevecht de kapperszaak binnenkwam, dat het vuurgevecht nog niet beëindigd was (zie CGVS, p. 12). Dit is niet iets dat u zou zeggen moest de militant in de eerste seconden van het vuurgevecht zijn binnengekomen. Bovendien zou het sowieso niet logisch zijn dat die strijder van Usbat al-Ansar als eerste actie tijdens een vuurgevecht een kapperszaak zou binnenstappen om daar een klant te elimineren. Men zou verwachten dat hij zich eerst concentreert op gewapende tegenstanders die deelnamen aan het gevecht. Zij vormen immers het gevaar.

Om bovenstaande redenen kan aan de gebeurtenissen tijdens het vuurgevecht, de initiële grondoorzaak van uw problemen, geen geloof worden gehecht.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de

Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Libanese vluchtelingenkaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw verklaringen bleek echter dat de situatie van uw familie behoorlijk is.

Zo blijkt dat uw gehele familie hulp van de UNRWA kon krijgen (zie CGVS, p. 3). Zelf ging u naar school tot uw veertien jaar (zie CGVS, p. 6). Vervolgens werkte u zo'n vijf jaar als kapper en hielp u zo mee in het levensonderhoud van uw familie (zie CGVS, p. 6-7). Niettegenstaande uw ouders overleden zijn en het ouderlijk huis verkocht is, blijkt uit uw verklaringen dat u over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hierop kan steunen bij een terugkeer naar Libanon. U heeft immers tien broers en zussen die in het kamp wonen (zie CGVS, p. 3) Al uw vier getrouwde broers met familie en alle echtgenoten van uw vier zussen in Libanon hebben werk en kunnen hun gezin daarvan onderhouden (zie CGVS, p. 5, 17, 18). Uw ongehuwde broer Hassib heeft psychologische problemen (zie CGVS, p. 4) en woont in bij een van uw zussen (zie CGVS, p. 4). Ook uw ongetrouwde broer Zakaria woont bij een zus, maar hij werkt soms in sanitair (zie CGVS, p. 4, 5). Verder hebt u een tante langs vaderskant in het kamp (zie CGVS, p. 5) en drie tantes en drie ooms langs moederszijde. Die drie ooms wonen buiten het kamp en twee van hen zijn volgens uw verklaringen begoed (zie CGVS, p. 5). Dat er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Libanon onderdak kan krijgen bij uw familie, dit tot u financieel in staat zou zijn om uw intrek te nemen in een eigen woning, wordt overigens bevestigd door het feit dat uw twee ongetrouwde broers momenteel bij twee van uw zussen inwonen (zie CGVS, p. 4). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw twee ooms langs moederszijde bereid zijn u financieel te ondersteunen aangezien ze de USD 7500 voor uw reis voorschoten. Dat uw moeder daarenboven er in geslaagd was om voor haar overlijden een deel van de schuld terug te betalen en uw ooms die schuld uiteindelijk kwijtscholden toen uw moeder overleed wijst er eveneens op dat de financiële situatie van uw familie naar omstandigheden behoorlijk is. (zie CGVS, p. 8). Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u ook bij een terugkeer, indien nodig, beroep kan doen op de financiële bijstand van uw twee ooms. U stelde weliswaar dat u niet veel contact met hen had omdat zij van een oudere generatie waren, maar dat er een betekenisvolle band alsook de bereidheid bestaat u te ondersteunen mag duidelijk zijn door de financiële inspanning die ze voor u deden.

Het CGVS erkent voorst dat de toestroom van vluchtelingen uit Syrië een impact heeft op de situatie in de Palestijnse kampen te Libanon. Zo wordt er meer druk uitgeoefend op de infrastructuur van de kampen en wordt er hevig geconcentreerd voor de beschikbare jobs voor laag – of ongeschoolde arbeidskrachten (zie 'Stateless Palestinian Refugees in Lebanon, toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier, p. 26-33, 59-60, 64). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat uw familie zich ook in de huidige omstandigheden financieel kan staande houden. (zie CGVS, p. 4, 5, 6). Bovendien blijken zowel uw broers, als uw schoonbroers geen dagloners te zijn, maar redelijk stabiel en veelal zelfstandig werk

te hebben (zie CGVS, p. 5, 17). Ook uzelf was er in geslaagd een stabiele job te verkrijgen (zie CGVS, p. 6-7).

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politiek moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 12, 1, a) van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, van artikel 1 D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend in Genève op 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 december 2014 (CG nr. 1212998), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.6. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.7. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit Libanon de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Ook uit verzoekers verklaringen blijkt hij bij UNRWA geregistreerd stond, dat de hele familie hulp kreeg van UNRWA in de vorm van levensmiddelen, dat zij sommige medicijnen gratis kregen en dat hij naar school kon gaan in een UNRWA-school (stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 3, 6, 11). Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.10. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan de situatie van ernstige onveiligheid die verzoeker ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas omdat (i) verzoeker het pistool dat hij van de Usbat al-Ansar-militant volgend op het incident onverwijd naar Fatah bracht en op die manier duidelijk zijde koos in het conflict, terwijl hij duidelijk aangaf dat hij noch zijn familie politiek geaffilieerd was; (ii) men zou denken dat verzoeker zich zo snel mogelijk uit de voeten zou maken indien er voor zijn raam een vuurgevecht aan de gang was, zonder eerst te redeneren wat met het pistool te doen, en doorheen verzoekers relaas bleek dat het bewuste pistool voor Usbat-al-Ansar cruciaal was, aangezien verzoeker de gewonde aanhanger niet meer vermeldde; (iii) de vraag rijst wat Usbat-al-Ansar wou bereiken met het incident waarbij verzoeker verwond geraakte aan de arm, aangezien uit de manier waarop men hem belaagde duidelijk blijkt dat het plan niet was om hem te vermoorden; (iv) het opmerkelijk is dat Usbat-al-Ansar op dat moment nog van mening zouden zijn dat ze het wapen konden recupereren door verzoeker angst aan te jagen, terwijl verzoeker al anderhalf jaar niet meer alleen buiten kwam voor de veiligheid en het dus wel duidelijk was dat hij het gevaar serieus nam; (v) zij het wapen dat ze bij hadden konden gebruiken om verzoeker en zijn broer in bedwang te houden en verzoeker als drukkmiddel te ontvoeren; (vi) kan afgevraagd worden hoe aannemelijk het is dat de kwestie van dit pistool zodanig

belangrijk zou zijn in de ogen van Usbat-al-Ansar dat ze anderhalf jaar na de feiten nog stappen tegen verzoeker ondernemen, terwijl verzoeker anderzijds slechts de dag van het vuurgevecht bericht kreeg dat hij gevaar liep als hij het wapen niet teruggaf en vervolgens anderhalf jaar niets meer hoorde; (vii) verzoekers verklaring dat het hen niet zozeer om het wapen te doen was, maar dat zij een excuus zochten om het gevecht met Fatah aan te gaan, niet dienstig is aangezien er geen reden is dat zij verzoeker nodig hebben om gevechten op te starten, en deze verklaring bovendien niet strookt met verzoekers verklaring over het incident met de fles, waarbij hij stelde dat zij hem bang maakten opdat hij het pistool toch zou geven, hetgeen er dan weer op duidt dat het hen toch om het pistool te doen zou zijn; (viii) de manier waarop verzoekers problemen aanvingen heel weinig aannemelijk is, aangezien het vreemd is dat een Fatah-aanhanger zijn haar liet knippen bij verzoeker, terwijl zijn straat een bolwerk van Usbat-al-Ansar was en hij bovendien als Fatah-aanhanger bekend stond bij Usbat-al-Ansar, nu de strijder van Usbat-al-Ansar hem wilde doden, hoewel hij in een kappersstoel zat en ongewapend was; (ix) het zeer bevreemdend is dat de man nog in de kappersstoel zat, terwijl er op straat geschoten werd en de kapperszaak waar verzoeker werkte aan die straat op de begane grond lag en ramen had die op straat uitkeken, terwijl van iemand die zich ongewapend in een vijandige wijk bevindt en kan vermoeden dat hij zelf een potentieel doelwit vormt kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk zou vluchten; (x) verzoekers verklaring dat het vuurgevecht nog maar twee minuten bezig was hier niets aan verandert, aangezien nabije schoten angstaanjagend genoeg zijn om iedereen in de buurt binnen enkele seconden te laten reageren.

De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift volledig voorbijgaat aan de bovenstaande omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing en geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker tracht immers op geen enkele wijze om de bovenstaande vaststellingen in onderhavig verzoekschrift te weerleggen. Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing ter zake die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij en het Fatah-lid in zijn kappersstoel het wapen van de aanvaller afnamen en vervolgens naar het bureau van de Fatah-beweging gingen (stuk 18, vragenlijst, p. 3). Verzoeker spreekt hierbij in het meervoud en stelt aldus dat hij samen met het Fatah-lid naar het Fatah-bureau ging (stuk 18, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen expliciet dat hij het wapen afnam en vervolgens alleen naar het Fatah-bureau ging (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij twee maanden voordat hij het land verliet ontvoerd werd door twee personen toen hij samen met zijn broer op stap was (stuk 18, vragenlijst, p. 3). Deze personen sloegen en mishandelden verzoeker, zeiden dat hij het wapen moest terug geven en sloegen hem met een kapot glas op zijn linkerarm, waarna verzoeker werd vrijgelaten (stuk 18, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker echter geenszins dat hij ontvoerd werd, maar slechts dat hij overvallen werd, waarbij hij in zijn arm werd geraakt met een soort glas (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Verder stelt verzoeker dat zij hem hierbij probeerden te ontvoeren, maar dat zijn broer hem hielp om hen tegen te houden, waarna verzoeker met een glazen fles gestoken werd en de aanvallers konden vluchten (stuk 6, gehoorverslag, p. 16). Waar verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat hem bij dit incident gezegd werd dat hij het wapen moest terug geven dat hij aan de Fatah beweging had gegeven, waarop verzoeker geantwoord zou hebben dat ze het zelf moesten ophalen bij Fatah, stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij slechts vermoedt dat de achterliggende redenering voor de aanval was om hem bang te maken zodat hij het wapen zou teruggeven (stuk 6, gehoorverslag, p. 17; stuk 18, vragenlijst, p. 3). Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde eenmaal aangehouden te zijn door Usbat-al-Ansar en gedurende twee dagen opgesloten zat in een afgesloten huis (stuk 18, vragenlijst, p. 2). Verzoeker liet dit echter geheel onvermeld tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

2.12. Verzoeker wijst erop dat ernstige problemen van socio-economische of medische aard door zowel de Raad van State, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschouwd worden als een dergelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Bovendien blijkt uit de jurisprudentie van de Raad van State dat ernstige problemen van socio-economische aard ook in overweging moeten genomen worden bij het beoordelen van de mogelijkheid tot terugkeer.

Verzoeker verwijst vervolgens naar het beleid van systematische discriminatie door de Libanese autoriteiten ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen en voert aan dat de redenen van de discriminatie gekoppeld kunnen worden aan elk van de vijf gronden van vervolging vervat in artikel 1A Vluchtelingenverdrag. Verzoeker merkt ook op dat de terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar een vluchtelingenkamp in Libanon een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM, dit omwille van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in de kampen. Verzoeker verwijst in dit opzicht naar de arresten *MSS* en *Sufi* en *Elmi* van het EHRM van 31 januari 2011 en 28 juni 2011. Verzoeker werpt op dat de *MSS*-benadering zoals toegepast in het arrest *Sufi* en *Elmi* naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen. Verzoeker citeert vervolgens uit een artikel van Marjan Claes in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, getiteld *"Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure"* en verwijst vervolgens naar het arrest *Aouad t. Bulgarije* van het EHRM van 11 oktober 2011, waarin gesteld wordt dat een terugkeer voor een Palestijnse vluchteling naar het kamp Ain al-Hilwe in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Verzoeker voert vervolgens aan: dat *"verzoeker intussen reeds meer dan vijf jaar geleden vertrok uit het kamp! Intussen werd het ouderlijk huis verkocht omdat men het geld nodig had voor de medische behandeling van zijn intussen overleden moeder (p.4 interview CGVS).*

Bijgevolg heeft verzoeker geen onderkomen meer in het kamp. Hij heeft er weliswaar nog broers en zussen, doch zij komen zelf nauwelijks rond. Indien zij voldoende vermogen zouden hebben, dan hadden ze het ouderlijke huis niet hoeven te verkopen om de medische kosten van de zieke moeder te dekken.

Het CGVS verwijst in de bestreden beslissing naar het feit dat verzoeker verklaarde dat zijn broers en zussen werk hebben. Verzoeker verklaarde inderdaad dat zijn broers en zussen net kunnen rondkomen. Bijna al zijn broers werken net als zijn vader als chauffeur met hun eigen auto, zodat zij in feite leven van hun eigen auto. Zelfs de echtgenoten van zijn zussen zijn chauffeur: p.17 interview "Is dat een zaak dat jullie hebben? En elk kan van zijn auto of zijn werk zijn gezin onderhouden". Het CGVS kan dan ook niet zomaar concluderen dat zij geen "dagloners zijn, maar redelijk stabiel en veelal zelfstandig werk hebben".

Verzoeker benadrukt dat zij moeten vechten om hun werk niet te verliezen in het huidige klimaat en dat zij allen een groot gezin hebben dat zij maar net kunnen onderhouden.

Het CGVS merkt nog op dat aangezien zijn ongehuwde broers Hassib en Zakaria, waarvan de ene mentaal ziek is, bij twee van zijn zussen wonen, bevestigt dat ook hij zijn intrek zou kunnen nemen bij hen. Verzoeker merkt op dat hieruit juist volgt dat er voor hem al helemaal geen plaats meer is.

Het CGVS verwijst ook naar tantes en ooms langs moederskant die buiten het kamp wonen en begoed zijn. Omdat zij een deel van de schuld voor zijn reis kwijtscholden na het overlijden van zijn moeder, gaat het CGVS er van uit dat hij zich weer op hen zou kunnen beroepen.

Zij wonen echter buiten het kamp, maar verzoeker kan zich niet zomaar buiten het kamp begeven, dat immers het meeste veiligheidscheckpoints heeft van alle Libanese kampen.

Bovendien heeft verzoeker duidelijk verklaard dat hij amper contact had met de broers en zussen van zijn moeder (p. 5 interview CGVS): "Wij waren een nieuwe generatie en hadden weinig contact met hen. Zij kennen ons zelfs niet." Het CGVS kan er dan ook niet zomaar van uitgaan dat zij weer zullen bereid zijn „bij te springen", te meer omdat hij hen nog de helft van het reisbedrag verschuldigd is.

Het CGVS meent een "betekenisvolle band" alsook de bereidheid hem te ondersteunen te kunnen afleiden uit het feit dat deze oudere familie vijf jaar geleden een financiële inspanning voor hem heeft gedaan. Hieruit kan niet worden geconcludeerd dat mijn redelijkerwijze kan verwachten dat hij bij terugkeer opnieuw bij hen zal kunnen aankloppen, te meer in een klimaat dat volledig is verslechterd door het actuele Syrië-conflict. Uit verzoekers verklaringen kan niet zomaar worden afgeleid dat zijn familie "zich ook in de huidige omstandigheden financieel staande kan houden"

Het feit dat het ouderlijke huis werd verkocht om de medische behandeling van de zieke moeder te kunnen dekken en dat hij geld moest lenen van zijn ooms en tantes buiten het kamp, wijst er integendeel op dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische en medische aard bestaan en bestonden.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS uit het oog verliest dat we intussen bijna vijf jaar later zijn en de omstandigheden in en rond het kamp heel erg verslechterd zijn onder invloed van de Syrische crisis, zodat het maar de vraag is in hoeverre zijn „begoede“ familieleden hun werk nog zullen kunnen behouden:

“The situation is in constant deterioration... UNRWA is still fulfilling its duties but the same budget as previous years while the camps are more crowded then ever and the lebanese 9

labor market is almost close. Palestinian of Lebanon used to work in the black market but now Syrians accept much less than them... so even this is not even any more available. People moved from poverty to abject poverty.

(...)

This economic pressure is mostly impacting the most vulnerable communities namely the Palestinians in Lebanon who are now having to compete with the cheaper Syrian workers who are now in abundance in Lebanon (more than 800.00 according to UNHCR).

(...)

*The influx of Syrian refugees will also lead to exacerbated difficult conditions in the labor market (...) These are the consequences of the Syrian crisis at the socio-economic levels as indicated by the World Bank. The consequences are doubled, and tripled on Palestinian Refugees in Lebanon. Due to the following reasons; Palestinians are lack of access to any kind of protection, social and human protection according to the mandate of UNRWA as well as the UNHCR. Lack of access to social and economic rights, especially right to work and own properties.(...) In addition the deterioration of the economic situation of Lebanon will lead to double deterioration of Palestinians in the country due to the absence of national body that providing them with basic services and/or due to the deficit of UNRWA budget especially in its main basic services (education, health, social affairs, and infrastructure). Its to be noted that UNRWA had plan to reduce the number of Palestinian hardship cases due to its budget deficit. I think UNRWA is a big mess with no contingency or strategic plans to cope with the situation.”
(p. 11-12/30 COI Focus Libanon: leefomstandigheden van Palestijnen 29.01.2014).”*

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten (vrijheid, leven, fysieke integriteit) worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen. Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niet blijkt dat hij, voor het beweerde incident waaraan geen geloof kan worden gehecht, problemen kende met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Verzoeker brengt geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat de politiek van de Libanese autoriteiten erop gericht is om aan de hand van discriminerende wettelijke en administratieve maatregelen te voorkomen dat Palestijnse vluchtelingen integreren en zich permanent vestigen om het sektarische evenwicht in het land enigszins te behouden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft.

Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review, alsook uit de COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, die de verwerende partij aan de aanvullende nota heeft gevoegd, dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. In zoverre verzoeker aanvoert dat uit de loutere beschrijving van het voormelde plan niet blijkt dat UNRWA nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, dat de situatie in het kamp toen hij vertrok reeds schrijnend was en door de gewapende conflicten in Syrië en Israël alsook door gewapende conflicten binnen het kamp zelf thans nog erger is geworden, dat het voor de UNRWA thans onmogelijk is om bescherming te verlenen en in vele gevallen tekort schiet om levensomstandigheden te bieden die stroken met haar opdracht, dat volgens de COI Focus: "*Libanon – Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" de meerderheid van de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië zich in het kamp Ayn al-Hilwah bevindt, dat door de influx van deze Palestijnse vluchtelingen uit Syrië de druk op de kampen steeds groter wordt en er een verschuiving van de uitgaven van hulporganisaties van de bestaande vluchtelingenkampen naar de nieuw aangekomenen uit Syrië, dat Ayn al Hilwah algemeen beschouwd wordt als meest gewelddadige, gepolitiseerde en gemilitariseerde kamp van Libanon en dat de stabiliteit in het kamp steeds meer aangetast wordt benadrukt de Raad dat, blijkt uit de beschikbare informatie dat UNRWA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23 en COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, p. 12). Dit wordt bevestigd in het rapport van de Danish Immigration Services getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat de UNRWA bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program*. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis, blijkt uit dezelfde informatie ook dat, behoudens de stopzetting van het Emergency Program in Nahr el Bared, UNRWA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen.

Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in*

Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process” van oktober 2014 aanwezig in het administratief dossier - waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilwah in het bijzonder, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “(...). Uit uw verklaringen bleek echter dat de situatie van uw familie behoorlijk is.

Zo blijkt dat uw gehele familie hulp van de UNRWA kon krijgen (zie CGVS, p. 3). Zelf ging u naar school tot uw veertien jaar (zie CGVS, p. 6). Vervolgens werkte u zo'n vijf jaar als kapper en hielp u zo mee in het levensonderhoud van uw familie (zie CGVS, p. 6-7). Niettegenstaande uw ouders overleden zijn en het ouderlijk huis verkocht is, blijkt uit uw verklaringen dat u over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hierop kan steunen bij een terugkeer naar Libanon. U heeft immers tien broers en zussen die in het kamp wonen (zie CGVS, p. 3) Al uw vier getrouwde broers met familie en alle echtgenoten van uw vier zussen in Libanon hebben werk en kunnen hun gezin daarvan onderhouden (zie CGVS, p. 5, 17, 18). Uw ongehuwde broer H.(...) heeft psychologische problemen (zie CGVS, p. 4) en woont in bij een van uw zussen (zie CGVS, p. 4). Ook uw ongetrouwde broer Z.(...) woont bij een zus, maar hij werkt soms in sanitair (zie CGVS, p. 4, 5). Verder hebt u een tante langs vaderskant in het kamp (zie CGVS, p. 5) en drie tantes en drie ooms langs moederszijde. Die drie ooms wonen buiten het kamp en twee van hen zijn volgens uw verklaringen begoed (zie CGVS, p. 5). Dat er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Libanon onderdak kan krijgen bij uw familie, dit tot u financieel in staat zou zijn om uw intrek te nemen in een eigen woning, wordt overigens bevestigd door het feit dat uw twee ongetrouwde broers momenteel bij twee van uw zussen inwonen (zie CGVS, p. 4). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw twee ooms langs moederszijde bereid zijn u financieel te ondersteunen aangezien ze de USD 7500 voor uw reis voorschoten. Dat uw moeder daarenboven er in geslaagd was om voor haar overlijden een deel van de schuld terug te betalen en uw ooms die schuld uiteindelijk kwijtscholden toen uw moeder overleed wijst er eveneens op dat de financiële situatie van uw familie naar omstandigheden behoorlijk is. (zie CGVS, p. 8). Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u ook bij een terugkeer, indien nodig, beroep kan doen op de financiële bijstand van uw twee ooms. U stelde weliswaar dat u niet veel contact met hen had omdat zij van een oudere generatie waren, maar dat er een betekenisvolle band alsook de bereidheid bestaat u te ondersteunen mag duidelijk zijn door de financiële inspanning die ze voor u deden.

Het CGVS erkent voorst dat de toestroom van vluchtelingen uit Syrië een impact heeft op de situatie in de Palestijnse kampen te Libanon. Zo wordt er meer druk uitgeoefend op de infrastructuur van de kampen en wordt er hevig geconcentreerd voor de beschikbare jobs voor laag – of ongeschoolde arbeidskrachten (zie ‘Stateless Palestinian Refugees in Lebanon, toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier, p. 26-33, 59-60, 64). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat uw familie zich ook in de huidige omstandigheden financieel kan staande houden. (zie CGVS, p. 4, 5, 6). Bovendien blijken zowel uw broers, als uw schoonbroers geen dagloners te zijn, maar redelijk stabiel en veelal zelfstandig werk te hebben (zie CGVS, p. 5, 17). Ook uzelf was er in geslaagd een stabiele job te verkrijgen (zie CGVS, p. 6-7).”

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft de commissaris-generaal op goede gronden besloten dat nergens uit verzoekers verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Immers, daar waar verzoeker aanvoert dat hij amper contact heeft met de broers en zussen van zijn moeder, dient te worden opgemerkt dat dit beperkt contact blijkbaar geen beletsel vormde om 7500 dollar te lenen van twee ooms van zijn moeder.

Waar verzoeker stelt dat hij nog de helft van het reisbedrag verschuldigd is aan zijn ooms, wordt vastgesteld dat deze bewering haaks staat op verzoekers eerder afgelegde verklaringen en waaruit blijkt dat zijn ooms deze schuld volledig hebben kwijtgescholden (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Bovendien blijkt weliswaar uit verzoekers verklaringen dat zijn ouderlijk huis werd verkocht om de medische kosten van zijn moeder te dekken, doch niet dat de verkoopsom integraal gebruikt werd om deze kosten te dekken. De stelling dat hij zich niet zomaar buiten het kamp, dat de meeste veiligheidscheckpoints heeft van alle Libanese kampen, is slechts een algemene bewering zonder enige objectieve grond.

Wat er ook van zij, nergens uit verzoekers verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten.

Daar waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zomaar kan concluderen dat zijn broers redelijk stabiel en veelal zelfstandig werk hebben, wordt vastgesteld dat verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde *“En elk kan van zijn auto of zijn werk zijn gezin onderhouden”* (stuk 6, gehoorverslag, p. 17). Enkel met betrekking tot zijn broer Z. gaf verzoeker mee dat hij geen vaste baan heeft (stuk 6, gehoorverslag, p. 5). Aldus is verzoeker niet ernstig wanneer hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt *“zomaar te concluderen dat het geen dagloners zijn”*. Hoe dan ook, verzoeker gaat er met zijn betoog volledig aan voorbij dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij over de nodige beroepservaring, scholing en connecties beschikt om in staat te zijn om in Libanon aan werk te geraken om zo in zijn levensonderhoud te voorzien; dat hij in Libanon over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij hier bij terugkeer op kan steunen; dat verzoekers familie in staat is om met eigen middelen in hun levensonderhoud te voorzien; dat verzoeker nog steeds contact onderhoudt met zijn familie en er bijgevolg kan aangenomen worden dat verzoeker onderdak kan krijgen bij zijn familie, dit tot wanneer hij financieel in staat is om zijn intrek te nemen in een eigen woning.

Daar waar verzoeker wijst op het feit dat *“we intussen vijf jaar later zijn”*, dat de levensomstandigheden in het kamp heel erg verslechterd zijn onder invloed van de Syrische crisis *“zodat het maar de vraag is in hoeverre zijn ‘begoede’ familieleden hun jobs nog konden behouden”*, wordt opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er niet alleen rekening werd gehouden met de (financiële) situatie van verzoekers familie vóór verzoekers vertrek uit Libanon, maar ook met de huidige (financiële) situatie van zijn familie. Niettegenstaande hij nog contact heeft met zijn familie (stuk 6, gehoorverslag, p. 5) geeft verzoeker op geen enkel ogenblik aan dat de (financiële) situatie van zijn familie gewijzigd zou zijn, noch dat hij niet meer met hun in contact zou staan. Voor zover verzoeker lijkt te verwijzen naar de mogelijke toekomstige ontwikkelingen, wijst de Raad erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing en dus geen rekening kan houden met mogelijke toekomstige ontwikkelingen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. De Raad wijst er in dit verband op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten

gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar hij dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Waar verzoeker nog meent dat de MSS-benadering zoals toegepast in het arrest *Sufi en Elmi* naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad wijst er te dezen op dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie in Libanon vergelijkbaar is met de situatie in Somalië, *quod non in casu*. Immers, daar waar Somalië sinds 1991 niet meer beschikt over een functionerende centrale regering, is dat in Libanon wel het geval. Voorts is er heden in Libanon, dit in tegenstelling tot Somalië, geen sprake van een gewapend conflict, noch kan gesteld worden dat de Libanese overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de vluchtelingenkampen (getuige de informatie vervat in het administratief dossier). Voorts is het gehele Libanese grondgebied onder de volledige controle van de Libanese overheid en kan niet gesteld worden dat de kampbewoners in Libanon geen toelating hebben om de kampen te verlaten en er aldus opgesloten leven.

Waar verzoeker er nog op wijst dat het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de gedwongen terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar het vluchtelingenkamp Ain al Hilwah een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM uitmaakte, gelet onder meer op de levensomstandigheden in dit kamp (EHRM 11 oktober 2011, nr. 463902/10, *Aouad t. Bulgarije*), benadrukt de Raad dat verzoekers situatie dient beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Zoals hoger uiteengezet, blijkt uit verzoekers eigen verklaringen evenwel dat zijn individuele situatie in Libanon naar omstandigheden behoorlijk is.

Verzoeker legt ter zitting een aanvullende nota neer met hierbij gevoegd een verklaring van de mukhtar van Mieh Mieh in de provincie Saida met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in het kamp Ain al Hilwah, met hierbij een Engelse en Franse vertaling. De Raad stelt vast dat het stuk niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor dit document dan ook niet in overweging wordt genomen.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.13. In zoverre verzoeker nog wil aanvoeren dat de UNRWA heden niet in staat is om Palestijnen te beschermen, wijst de Raad erop dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De uitdrukking “bijstand of bescherming” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de Vluchtelingenconventie. Het is dan het

opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie met zich meebrengt.

Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *"Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future"*. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, waar hij in gebreke blijft.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad waarbij de vorige beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd vernietigd en stelt vast dat in de actuelere COI Focus van 14 november 2014 gewag wordt gemaakt van nog meer problemen in de tweede helft van 2014 en wordt verwezen naar meerdere grootschalige en langdurig gewapende confrontaties. Ook geeft verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nergens ingaat op de invloed van de Syrische crisis op de socio-economische levensomstandigheden in de kampen, waardoor er dan ook geen sprake is van actuele informatie waaruit zou blijken dat verzoeker niet in mensonwaardige omstandigheden zou terechtkomen.

Zoals reeds gesteld blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *"Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen"* van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review, alsook uit de COI Focus *"Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen"* van 12 juni 2015, die de verwerende partij aan de aanvullende nota heeft gevoegd, dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare en recente informatie blijkt dat UNRWA, ongeacht de instroom, heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Ook blijkt uit wat voorafgaat dat verzoekers individuele situatie behoorlijk is en dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Waar verzoeker nog verwijst naar de veiligheidssituatie in het kamp, wordt in de COI Focus *"Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon"* van 11 mei 2015 die de verwerende partij aan haar aanvullende nota heeft gevoegd verwezen naar de incidenten in 2014, die weliswaar een algemeen klimaat van onveiligheid creëerden maar waarbij relatief weinig burgerslachtoffers vallen. Ten gevolge van dit geweld echter, werd in juli 2014 een gezamenlijke veiligheidsmacht (Joint Security Force) ingesteld waarin leden van de verschillende facties in vertegenwoordigd zijn. Uit de voormelde informatie blijkt tevens dat de situatie relatief kalm was sinds de ontplooiing van deze troepenmacht tot er in september en oktober 2014 opnieuw een aantal moorden plaatsvonden, waarna de gemeenschappelijke troepenmacht onmiddellijk maatregelen nam om de veiligheid te garanderen. Deze veiligheidsmacht deed het aantal veiligheidsincidenten significant dalen en de spanningen bedaren. Dit neemt niet weg dat er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaatsvinden en er hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers vallen aangezien de kampen dichtbevolkt zijn. Bij conflicten tussen groepen onderling, treden de verschillende partijen en strekken in Ayn-al Hilwah, inclusief salafistische groeperingen, met elkaar in dialoog niet alleen om conflicten op te lossen, maar ook vanuit een gemeenschappelijk streven naar normaliteit, orde en veiligheid in het kamp. Bijgevolg kan niet zonder

meer gesproken worden van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Wat de mogelijkheid van verzoeker om terug te keren naar Libanon betreft, voert verzoeker aan dat zijn reisdocument werd afgenomen door de smokkelaar, en dat op de website van de General Security van Libanon duidelijk vermeld staat dat men het oude reisdocument moet kunnen voorleggen opdat het kan hernieuwd worden (stuk 2). Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het oog te verliezen dat hij intussen reeds meer dan 5 jaar in België verblijft. Bijgevolg stelt zich de vraag of het überhaupt nog mogelijk is het (verloren) reisdocument te hernieuwen, nu hij het oude reisdocument niet meer heeft en hij intussen reeds lange tijd in het buitenland verblijft.

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014), blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. De oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen van Syrië naar Libanon blijkt voorts geen invloed te hebben op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied.

In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Libanese grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door verzoeker neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse vluchtelingenkaart van Libanon. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Daar waar verzoeker zich de vraag stelt of het überhaupt nog mogelijk is het (verloren) reisdocument te hernieuwen, nu hij het oude reisdocument niet meer heeft en hij intussen reeds lange tijd in het buitenland verblijft, wijst verweerder er vooreerst op dat deze verklaring haaks staat op verzoekers verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en waaruit blijkt dat de smokkelaar verzoekers paspoort terugbezorgd heeft aan verzoekers ouders in Libanon (stuk 18, Verklaring DVZ, vraag 33). Bovendien gaat verzoekers stelling lijnrecht in tegen de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat het verlies of de vernietiging van een eerder reisdocument geen belemmering vormt voor het bekomen van een nieuw reisdocument, maar dat de aanvraag dan eerst moet goedgekeurd worden door General Security (waardoor de procedure voor bekomen van een nieuw reisdocument meer tijd in beslag neemt dan wanneer een reisdocument enkel verlengd dient te worden). Verzoeker laat niet alleen na met enig objectief stuk aan te tonen dat een langdurig verblijf in het buitenland een obstakel vormt bij het bekomen van de nodige reisdocumenten, maar gaat er tevens aan voorbij dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat ook in voorkomend geval de aanvraag eerst moet goedgekeurd worden door General Security (zie COI Focus "*Libanon: Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon*" van 12 september 2014). Daar verzoeker geen vrees voor vervolging vanwege de Libanese autoriteiten heeft aangetoond, noch aantoont dat hij in de specifieke negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten staat, zijn er geen redenen voorhanden waarom de General Security te Libanon verzoekers aanvraag voor een nieuw reisdocument zou weigeren.

Verzoeker voert aan dat de bronnen waarop CEDOCA beroep doet voor de COI Focus "*Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon*", niet voldoende objectief zijn en dat er niet aangetoond wordt dat er effectief probleemloos reisdocumenten afgeleverd werden door de Libanese ambassade "gedurende de afgelopen 10 jaar". De geconsulteerde bronnen betreffen enkele overheden, twee internationale organisaties, twee ngo's, een professor Sociologie en een "ervaringsdeskundige" (Libanese Palestijn en erkend vluchteling in België wiens persoonlijke gegevens niet worden

meegedeeld). Er werd geen info bekomen bij UNHCR, noch verwezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of andere (inter)nationale jurisdictionele bronnen.

Het staat verzoeker vrij alle nuttig geachte verweermiddelen tegen de informatie vervat in het administratief dossiers te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij de correctheid van de door de bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, waar hij evenwel in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering dat de bronnen waarop Cedoca beroep doet, niet voldoende objectief zijn, een blote bewering betreft die niet afdoende is om de informatie waarop de commissaris-generaal steunt te weerleggen of te ondergraven. Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten op de objectiviteit van de door de verwerende partij gehanteerde bronnen, waarmee hij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. Verzoeker toont niet aan dat de gecontacteerde personen niet geplaagd zouden zijn om informatie te geven over deze problematiek, noch brengt hij concrete elementen aan waaruit blijkt dat de, gelijklopende, antwoorden van de gecontacteerde personen niet (meer) correct zouden zijn.

Verzoeker gaat er met zijn betoog namelijk duidelijk aan voorbij dat de COI Focus "*Libanon: Terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon*" van september 2014, gebaseerd is op een veelheid van zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd contact opgenomen met de afgevaardigde Consulaire Zaken bij de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De onderzoeksdienst van de Zweedse asielinstantie Migrationsverket werd geconsulteerd omdat deze dienst in de context van de oorlog in Syrië in april 2013 een fact finding mission had uitgevoerd naar Libanon. De verantwoordelijke voor de begeleiding van vrijwillige terugkeer naar Libanon van IOM Oslo werd bevraagd, omdat hij een ruime ervaring heeft met het begeleiden van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon. Hanafi S., Professor Sociologie aan de American University (AUC) van Beiroet, werd op zijn beurt gecontacteerd omdat hij een autoriteit is met betrekking tot Palestijnse aangelegenheden in Libanon. Er werd contact opgenomen met de voorzitter van de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en campagne voert voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De directeur van de ngo Najdeh werd op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en die samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Alle referenties werden volledig en consulteerbaar opgenomen in voornoemde COI Focus en al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn.

Waar verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt geen contact te hebben opgenomen met UNHCR, gaat hij er aan voorbij dat niet UNHCR, maar UNWRA het orgaan of de instelling van de Verenigde Naties is dat belast is met het verlenen van bijstand en bescherming aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Cedoca heeft overigens contact opgenomen met C. Richards, de Field Protection Officer/OSO team leader van de UNRWA/Protection Unit te Libanon. Laatsgenoemde heeft voorts uitdrukkelijk verklaard heeft dat de Libanese regering de voorbije jaren geen beleidswijzigingen heeft doorgevoerd voor wat betreft de terugkeer van (door de DAPR) geregistreerde vluchtelingen en dat zij bijgevolg hun recht op terugkeer, zoals vermeld op hun reisdocument, behouden of desgevallend een nieuw reisdocument kunnen aanvragen bij de bevoegde ambassade conform de procedure beschreven in de COI Focus "*Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon*" van 12 september 2014.

De door verzoeker aangehaalde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

2.15. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" van.

7 november 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, en COI Focus Libanon “De veiligheidssituatie in Libanon” van 11 mei 2015, toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.18. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, het dossier opnieuw over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek het dossier opnieuw over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF